

Diplomàcia catalana, model danès

written by Redacció Unilateral | 4 de març de 2017

Durant la celebració de les XVI Jornades de la Federació d'Organitzacions Catalanes Internacionalment Reconegudes ([FOCIR](#)), l'actual Secretari General del [Diplocat](#) (Consell de la Diplomàcia Pública Catalana), **Albert Royo i Mariné**, després de fer una explicació sobre el desenvolupament de l'entitat, va detallar, "a títol personal", va voler deixar ben clar, quin és el model que caldria desenvolupar de cos diplomàtic de la Catalunya independent. En aquest sentit, considera que el referent seria el cas de Dinamarca, un país que sovint es pren com a referència del model de la Catalunya independent, en àmbit com el model social, educatiu, militar, i ara, també, pel que es veu, de la diplomàcia.

6 trets de la diplomàcia de la Catalunya independent

Segons Royo, aquest model es basaria en sis trets principals, que representen clarament, l'antítesi del model espanyol, que al seu torn és una còpia dolenta del model francès.

En primer lloc, el professional de la diplomàcia catalana haurà de ser un expert en la comunicació, de fet haurà de tenir expertesa en la comunicació, entesa com a clau per a transmetre de forma eficaç les idees o els missatges per tal que tinguin el més gran impacte i fer que allò que es vol transmetre sigui rebut i decodificat per l'audiència-objectiu en el sentit i amb la intenció volguda per l'emissor.

En segon lloc, ha de ser una diplomàcia flexible, no funcional. Tot el contrari, doncs, dels feixucs cossos de funcionaris, que sovint passen de pares a fills, creant veritables nissagues de diplomàtics, que a curt o llarg termini acaben identificant els interessos nacionals amb els seus interessos particulars o familiars. El diplomàtic català

haurà de ser un professional qualificat que pot dedicar un període de la seva carrera professional a la diplomàcia, però mai amb la previsió de romandre-hi de forma permanent.

En tercer lloc, i molt lligat amb l'anterior, caldrà que els diplomàtics catalans treballin per objectius, per tal de millorar-ne l'eficiència i l'efectivitat i evitar comportaments rutinaris, automàtics.

Un altre tret clau serà l'accés a la diplomàcia mitjançant procediments competitiu que permetin seleccionar les persones més vàlides o més adients per a les tasques a desenvolupar en cada moment.

El cinquè tret, molt important, també, el de la capacitat, disponibilitat i, potser encara més important, voluntat de treballar en xarxa, i també implicar la societat civil, la diplomàcia pública, per tal de crear complicitats i sumar potencialitats que vagin més enllà de l'estricta capacitat governamental.

Finalment, ha conclòs Royo, i assenyalant clarament un dels pitjors defectes del model espanyol, cal una diplomàcia catalana transparent, oberta a la ciutadania i on els nomenaments a dit (*digitals*, en el sentit irònic) desapareguin.